

Rachel Rowlands

Een brief uit Florence

Proloog

MARGARET

Maart 2013

Margaret Anderson zat aan haar bureau, met haar geliefde kat, meneer Emerson, opgekruld in de mand op de vloer naast haar. Ze schoof de bovenste la open en haalde daar een crèmekleurig, hoogwaardig vel briefpapier uit met een bijpassende envelop. Hoewel ze normaal gesproken goed op de kleintjes lette, maakte ze af en toe een uitzondering, en op schrijfwaren moest je nu eenmaal niet beknibbelen. Ze nam even de tijd om de magnolia die aan de overkant van de straat bij St Andrew's Church stond door haar erkerraam te bewonderen. De felroze bloemen aan de uiteinden van de takken stonden in volle bloei, waardoor ze een beetje kleur gaven aan deze grijze, druilerige dag. De lente was altijd zo'n vrolijk jaargetijde, een seizoen van hoop, na maanden waarin haar kwalen en pijntjes door de koudere temperaturen steeds erger waren geworden.

Ze vulde haar vulpen met inkt uit de inktpot en zette haar hand neer om te beginnen, terwijl ze haar gedachten ordende. Ze gebruikte de pen graag, ook al lekte hij zo erg dat haar hele hand altijd onder de koningsblauwe inkt kwam te zitten. De pen had sentimentele waarde, want haar tante had er tijdens de oorlog haar dagboeken voor de Mass Observation mee geschreven, een project waarin het dagelijks leven werd

gedocumenteerd. Ze haalde een zakdoek uit de zak van haar pantalon en probeerde de overvloedige inkt zo goed mogelijk van haar vingers te vegen.

Margaret had al twee keer eerder een versie van deze brief geschreven. Eerst in 1993 en daarna in 2003. Dit was een laatste poging om de wens van haar vroegere vriendin te vervullen. Nu, op de hoge leeftijd van eenennegentig, restte haar niet veel tijd meer. Wie wist hoe lang ze nog te leven had? Het ging allemaal best aardig, maar ze had pillen voor haar hartritmestoornis en ook de artritis vlamde zo nu en dan op. Tot haar grote opluchting was haar recente staaroperatie goed gegaan, want boeken lezen en brieven schrijven waren twee van haar favoriete bezigheden. Ze pakte het boek op dat altijd op haar bureau lag: *A Room with a View* van E.M. Forster. Ze streek met haar hand over de omslag. Glimlachend dacht ze terug aan die tijd lang geleden en legde het weer neer.

Toen begon ze te schrijven.

Geachte heer, mevrouw,

Ik schrijf u om te vragen of u mij kunt helpen met een vraag. Ik ben op zoek naar iemand die tijdens de Tweede Wereldoorlog op Gatley Hall verbleef. Haar naam is Tabitha en ze woonde in Rose Cottage...

Zou er deze keer iemand antwoorden? Ze had in de jaren negentig al een paar keer gebeld, maar dat had niets opgeleverd. Meerdere stafleden hadden beloofd haar brief op te sporen en 'contact met haar op te nemen', maar dat was nooit gebeurd. Goed, had ze alle relevante informatie opgeschreven? Haar geheugen was niet meer wat het was geweest en ze had het gevoel dat er belangrijke informatie ontbrak, maar hoe hard ze haar hersenen ook kraakte, het kwam niet naar boven. Nou, dan moesten ze het hier maar mee doen. Ze drukte

voorzichtig een stuk vloeipapier over haar zorgvuldig opgeschreven woorden. Driemaal is scheepsrecht, dus misschien zou ze nu wel wat horen. Ze noteerde het adres van Gatley Hall en plakte een postzegel op de envelop. De klokken van St Andrew's sloegen kwart voor vijf, dus als ze zich haastte, zou ze de laatste lichting nog halen. Margaret stond op van het bureau en schoof haar stoel aan. Toen pakte ze haar regenjas van de kapstok in de gang. Ze wikkelde een zijden sjaal om haar hoofd, knoopte die vast onder haar kin en keek in de spiegel boven het gangkastje hoe ze eruitzag. Meneer Emerson, die haar de studeerkamer had zien verlaten, was naar de keuken gelopen en stond daar tevreden op de kattenbrokjes in zijn bak te knabbelen. Margaret deed de voordeur open, stapte naar buiten en liep naar de brievenbus.

1

CLAIRE

Januari 2015

Toen ik door de zwart-met-gouden poort van Gatley Hall reed, zag ik dat veel bezoekers van die zondag in tegenoverstelde richting reden. Het was namelijk bijna sluitingstijd. Langs de oprijlaan lag gras en stonden bomen en achter het struikgewas zag je de glooiende heuvels van Surrey en een bonte lappendeken van velden zo ver als het oog reikte. Het huis doemde op en ik ging langzamer rijden zodat ik het even goed kon bekijken, ook al had ik het al gezien toen ik hier op sollicitatiegesprek kwam. Gatley Hall was statig, met grote witte pilaren aan de voorkant zoals een Romeinse villa. Het huis en het omliggende landgoed werden onderhouden door de Association of Treasured Properties, afgekort de ATP, een stichting voor monumentenbehoud. Ik volgde het bordje naar het parkeerterrein voor personeel en tilde mijn koffer uit de kofferbak. Ik zou een paar keer heen en weer moeten lopen van en naar de auto om al mijn spullen uit te laden, maar dat zou ik later doen, na een kopje thee.

Rosalind, de huisbeheerder, had Rose Cottage met het charmante witte tuinhekje na mijn sollicitatiegesprek laten zien, maar ze had toen geen sleutel bij zich gehad, dus ik had alleen nog maar de buitenkant gezien. Aangezien ik wanhopig op zoek was naar een plek om te wonen, was ik niet kies-

keurig geweest. Slechts een paar dagen voor mijn dertigste verjaardag was mijn vader overleden en de dag na de begrafenis waren Miles en ik uit elkaar gegaan. Ik was uit zijn appartement in Wimbledon vertrokken, vol verdriet nadat hij had verteld hoe hij onze toekomst voor zich zag. Mijn moeder, of Deborah, zoals ze graag genoemd wilde worden, liet me met tegenzin logeren in haar huis in Richmond upon Thames. Ze was actrice en nogal op zichzelf gericht. Ze had er regelmatig op gehint *hoe goed* het voor me zou zijn als ik weer mijn eigen plekje had. Dus had ik ermee ingestemd om in Rose Cottage te gaan wonen zonder dat ik het van binnen had gezien en ondanks het vooruitzicht dat ik in mijn eentje op het landgoed zou wonen.

Ik rolde mijn dure koffer over het grindpad en zuchtte diep toen ik zag dat er allemaal wit stof van de stenen op kwam. Ik liep langs de achterkant van de restaurantkeuken; de etensgeur die uit een ventilator kwam, deed me denken aan een schoolkantine. De lucht vermengde zich met de stank van twee nogal grote en stinkende afvalcontainers. Maar toen ik verder liep, kwam er een sprookjesachtige wereld tevoorschijn, velden in allerlei tinten groen, van limoenkleurig tot pistachegroen tot smaragdgroen, afgewisseld met bos. Uit de schoorsteen van een boerderij in de verte steeg rook op en dichterbij pufte er een tractor. Aan mijn linkerkant stond Gatley Hall, gezien vanaf de zijkant, met een uitgestrekt grasveld dat afdaalde naar een meer.

Toen ik het bord van de rozentuin rechts van mij zag, tilde ik de klink op en duwde het gietijzeren hek open. Rosalind had me verteld dat de rozentuin, omheind door een muur van rode stenen, nog uit de tijd van koning Edward stamde. Er stond een boog over het hoofdpad en de talloze bloembedden, gescheiden door tegels waarvan er sommige wat los lagen, waren gevuld met allerlei soorten rozen. Er stond een halfrond bankje in een van de hoeken. Dat was een mooi

plekje om te lezen in de warmere maanden. Toen ik het hek aan de andere kant doorging en achter me dichtdeed, zag ik mijn nieuwe thuis: Rose Cottage. Rosalind had gezegd dat de cottage op een bepaald moment in tweeën was opgesplitst voor personeelsleden. Ik zou in 1A gaan wonen en in 1B woonde de parkopzichter. In eerste instantie had ik het niet bepaald een prettig idee gevonden om in mijn eentje op het landgoed te wonen, maar de gedachte dat er iemand naast me woonde, had me gerustgesteld. Ik beeldde me in dat het zo'n natuurliefhebber van middelbare leeftijd was, op wie je kon rekenen als er iets kapot was. Het was een prettige gedachte dat hij er 's nachts was.

Toen ik bij mijn cottage aankwam, zocht ik in mijn tas naar de sleutel. Er klom een rozenstruik omhoog langs een latwerk dat tussen twee groene voordeuren aan de muur was bevestigd. Dat zou er 's zomers prachtig uitzien als de rozen in volle bloei stonden. Als geboren en getogen Londenaar, voelde ik me net Cameron Diaz in *The Holiday*. Het platteland was nieuw voor mij, mijn enige ervaringen in de natuur waren wandelingen in Richmond Park toen ik nog een kind was en wat slenteren in Wimbledon Common met Miles, wanneer het 's zomers te warm werd in ons appartement. Deed ik er wel goed aan om de wereld die ik kende achter te laten voor deze plek? Het was mooi hier, maar misschien zou het heel eenzaam zijn? Wie weet zou ik inspiratie halen uit mijn nieuwe omgeving en weer beginnen met tekenen. De dood van mijn vader had de afgelopen weken een soort behoefte om weer creatief bezig te zijn, naar boven gebracht. Hij was filmregisseur en had me altijd aangemoedigd om mijn creatieve kant te ontwikkelen. Hij vond dat ik echt talent had.

Ik deed de voordeur open en stond toen in een kleine woonkamer met een bank waar ik zo in weg kon zakken, een paar fauteuils die totaal niet bij elkaar pasten en een grenen salontafel vol met kringen. Het was overduidelijk dat er al een

paar weken niemand meer woonde: de verwarming moest hoognodig aangezet worden, want het was flink koud. Er was een erkerraam met een grote vensterbank, ideaal om planten en kaarsen in te zetten, en een victoriaanse haard compleet met schouw, geflankeerd door boekenkasten. Er stond een set koperen gereedschappen bij de haard, maar aangezien ik geen idee had hoe je een echt vuur moest maken, zou ik die waarschijnlijk niet gebruiken. De meubels roken muf en er moest eens goed worden gelucht en grondig worden gestoft en gestofzuigd. Ik liep door de hal naar een kleine keuken met een ronde tafel en twee barkrukken die onder een werkblad waren geschoven, dat in het midden van de ruimte stond. De vloer was van hout en mijn laarzen bonkten op de trap toen ik naar boven ging om de rest te verkennen. Op de overloop hing de thermostaat voor de verwarming en ik deed hem aan in de hoop dat het behaaglijk warm zou zijn voordat ik naar bed ging.

De grote slaapkamer aan de voorkant zag uit over de heuvels van Surrey en aan de achterkant was een opslagkamertje dat uitkeek op de afvalcontainers van het restaurant. De meeste ruimte werd ingenomen door een kledingkast en een afgeleefd matras dat tegen de muur stond. Het was niet zo dat ik logees verwachtte. Ik keek uit het raam en zag een betegeld stukje tuin met tafel, stoel en overkapping, en een geïmproviseerde barbecue gemaakt van bakstenen. Hier en daar stonden wat terracotta potten met daarin verdroogde en verdorde planten. Tussen de twee slaapkamers zat een kleine badkamer met een bad en een douche. Er zat kalkaanslag in de voegen en rond de wastafel. Ik zou alles een goede poetsbeurt moeten geven. De cottage had in elk geval wat liefde en aandacht nodig en waarschijnlijk was het ook wel goed voor me om een project omhanden te hebben.

Toen ik weer beneden was, vond ik een handjevol theezakjes in een blik bij de waterkoker, maar toen ik de koelkast

opendeed, was die, afgezien van wat oude vlekken, leeg. Bah. Ik keek op mijn telefoon en zag dat het halfvijf was. Ik hoopte dat het restaurant nog open was zodat ik daar wat te eten kon halen. Ik liep terug door de rozentuin en volgde de bordjes naar het restaurant genaamd de Stables. Aangezien het vrij laat was, was het personeel het uitgestalde eten al in plastic bakjes aan het doen. Ik kocht een kleine quiche om mee te nemen. In de winkel ertegenover, zocht ik naar wat lekkers om erbij te drinken, maar de enige alcohol die ze hadden was een fles gemberwijn die in de aanbieding was. Ik had waarschijnlijk lange stille avonden voor de boeg, dus speurde ik tussen de boeken of ik iets vond dat me zou helpen bij het onderzoek voor de Below Stairs-expositie, de expositie in de vroegere bediendevertrekken in het souterrain, die ik, als onderzoeks- en expositiemedewerker, moest coördineren. Ik vond *Mrs Field's Diary*, geschreven als onderdeel van de Mass Observation tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Terug in de cottage schonk ik een royale hoeveelheid gemberwijn in een bistroglasje, terwijl ik in mijn hoofd wijnglazen op een denkbeeldig boodschappenlijstje zette. Ik ging aan de keukentafel zitten en begon aan de quiche, die heerlijk, maar vrij machtig en romig was. De stilte overviel me. Ik had wat reuring nodig, dus ondanks het feit dat de gemberwijn zurig smaakte, bleef ik ervan drinken. Het enige geluid was het getjilp van een vogel buiten. In Wimbledon hoorde je bijna altijd voorbijgaand verkeer en het geroezemoes van mensen die langsliepen. Wonen op het platteland was een enorme overgang voor iemand als ik. Zou ik wel kunnen wennen aan deze manier van leven? Ik opende mijn laptop en speelde een playlist met rustige muziek af via Spotify; wanneer ik later de rest van mijn spullen uit de auto zou halen, moest ik ook mijn speaker meenemen.

Er werd een sleutel in de voordeur gestoken. Ik hoorde hem knarsen toen hij werd omgedraaid, gevolgd door voetstappen

over de vloer van iemand die door de woonkamer aan kwam lopen. Mijn hart sloeg over. Wie had er een sleutel van mijn cottage? Ik stond op en pakte de fles gemberwijn, klaar om die kapot te slaan op het hoofd van de indringer. Toen verscheen er een man in de deuropening naar de keuken. Ik slaakte een kreet, klaar om te slaan totdat ik zag dat hij een ontbloot bovenlijf had en een blauwe handdoek om zijn middel. Wat deed een halfnaakte man in vredesnaam in mijn huis?

2

MARGARET

19 september 1940

Mijn ontbijt met een oude snee brood en wat van die smerige margarine hielp niet echt om de vermoeidheid van weer een slapeloze nacht te verlichten, waardoor ik de laatste traprede naar de stoep miste en het hek stevig moest vastgrijpen om mezelf staande te houden. Ik en de andere meisjes in het pension hadden de nacht in de kelder doorgebracht. Het had geklonken alsof er honderden vliegtuigen boven Londen zoemden, samen met het gefluit, geknal en gedreun van de bommen die heel dichtbij leken te vallen. Onze hospita, mevrouw Puddleton, vroeg ons ondertussen om elkaars handen vast te houden en te bidden. Hierna had mijn kamergenoot Betty een fles whisky rond laten gaan die ze onder de toonbank had gekocht bij de kruidenier op de hoek omdat de eigenaar verliefd op haar was. We goten de drank rijkelijk in onze mokken terwijl we 'Knees up Mother Brown' zongen en alle andere liedjes in ons repertoire terwijl we sigaretten rookten. Het was moeilijk om kalm te blijven, al ging dat sommigen makkelijker af dan anderen. Betty zei dat ze de ervaring opwindend vond, waarna mevrouw Puddleton haar een standje gaf omdat ze plezier had terwijl er gewoonweg mensen werden vermoord in hun huizen.

De helderblauwe hemel spotte met mijn vermoeidheid. Ik

ademde rook van de brandbommen in, waardoor ik moest hoesten, dus haalde ik een zakdoek uit mijn zak om over mijn neus en mond te doen terwijl ik Great Portland Street overstak. Ik ging naar links richting Oxford Circus en sloeg daarna rechts af Oxford Street op. Terwijl ik de verwoesting observeerde die de Duitsers die nacht hadden achtergelaten, vielen mijn ogen op een deel van een piano en kleren die overal verspreid lagen. Mijn maag draaide zich om toen ik naast een grammofoon een arm zag liggen met de hand van een man eraan, een gouden ring om zijn ringvinger. Ik keek weg en probeerde het beeld uit mijn hoofd te krijgen, maar het was al te laat. Het was in mijn geheugen gegrift voor de rest van mijn leven en zou op onverwachte momenten naar boven komen. Dit was niet de eerste keer dat ik zoiets gruwelijks had gezien en ik maakte me zorgen dat ik misschien ongevoelig zou worden voor dit soort dingen tot het punt dat het me helemaal niets meer zou doen. Zou het leven in oorlogstijd me in een koude, harteloze vrouw veranderen?

Er waren meerdere gebouwen verwoest en er woedden nog steeds branden die door het bombardement waren veroorzaakt. De rook was bedwelmend; de zakdoek over mijn mond hielp niet veel ter bescherming. Ondanks dit alles verschenen er forensen op de trappen van metrostation Oxford Circus, ogenschijnlijk niet ontmoedigd door de gebeurtenissen van afgelopen nacht. Ze zwermde de stoep op en probeerden waarschijnlijk net als ik op hun werk te komen. Ondanks de verwoesting zouden we geen loon krijgen als we niet op ons werk verschenen en er was geld nodig voor de huur en eten, als we tenminste iets fatsoenlijks te eten konden vinden. Ik liep om glasscherven heen die uit een winkelraam waren geblazen en botste bijna tegen een man aan die met een bezem alles op nette hopen bij de goot veegde. Twee mannen zetten het gebied rond een krater in het midden van de weg af met touw en er stond een rij rode dubbeldekkers te wachten tot ze

door konden rijden, volgepropt met passagiers, die in- en uitstapten. Het enige wat ik kon doen, was net als iedereen optimistisch blijven en doorgaan alsof het geen oorlog was.

Zodra ik dichterbij Taylor and Stone kwam, kreeg ik een beklemmend gevoel toen ik de brandweerauto's zag die langs de kant van de weg opgesteld stonden. De brandweerlieden deden hun uiterste best om het vuur te blussen. Gelukkig was er 's nachts waarschijnlijk niemand in het gebouw geweest. Er had zich een menigte verzameld op de stoep tegenover de verwoesting van wat eens mijn werk was. Ik herkende wat collega's, die net als ik nu waarschijnlijk niet wisten wat ze moesten doen. Het brak mijn hart om mijn geliefde warenhuis te zien afbranden, maar ik had geen andere keus dan te blijven staan en toekijken. Ik had zo hard mijn best moeten doen om moeder over te halen om in Londen te mogen blijven als winkelmisje en nu was mijn levensdroom aan flarden gescheurd. Ondanks haar brieven, waarin ze me smeekte weg te gaan van de nachtelijke bombardementen, had ik koppig volgehouden te willen blijven. Ik had haar gerustgesteld door te schrijven dat ik altijd een gasmasker bij me had, een belofte die ik had gebroken omdat het nogal een onding was.

Ik zag Geraldine, een vriendin van me die op de hoedenafdeling werkte, nergens en ik hoopte maar dat ze ongedeerd was. De chef van mijn afdeling, meneer Hicks, een man van één meter negentig, torende boven de mensenmassa uit en ik liep naar hem toe.

'Wat moeten we nu, meneer Hicks?' vroeg ik.

Hij keek naar me en slaakte een zucht.

'We zullen ander werk moeten zoeken, juffrouw Bartlett. Dat is het enige wat we kunnen doen, naast dankbaar zijn dat we nog leven,' zei hij terwijl hij zijn hoofd schudde. Hij haalde een pakje sigaretten uit de binnenzak van zijn jasje en bood me er een aan, maar ik bedankte. Ik had die nacht in de kelder al veel te veel geroookt en de rookwolken maakten mijn

keel nog droger. Hij stak er één voor zichzelf aan met een lucifer uit een boekje van Taylor and Stone en nam een lange trek. Hij draaide zijn hoofd opzij en blies een rookwolk uit. 'Ik weet zeker dat wat je ook gaat doen, het je zal lukken, Margaret. Veel succes.'

Het enige wat ik kon doen, was knikken en glimlachen en ik zei: 'Dank u, meneer Hicks', in de hoop dat hij gelijk had. Ik zag niemand anders die ik kende en omdat ik zo snel mogelijk weg wilde vluchten van deze verdrietige plek, zat er niets anders op dan teruggaan naar het pension en een brief schrijven aan moeder om haar gerust te stellen dat het goed met me ging. Ze zou ongetwijfeld snel genoeg op de radio horen wat er gebeurd was met Taylor and Stone en overhaaste conclusies trekken over mijn welzijn. Ze zou vast meteen terugschrijven en me dringend verzoeken om contact op te nemen met tante Edith, die in een slaapverwekkend dorpje in de heuvels van Surrey woonde. Als stadsmisje trok de gedachte om mijn koffers te pakken en te vertrekken naar het platteland waar ik me zeker zou gaan vervelen, me totaal niet aan. Tante Edith was de weduwe van mijn vaders broer, oom Reg, en ze had al een paar keer aangeboden om werk voor me te vinden. Nu had ik geen keus meer.

Die nacht zaten we weer opeengepakt in de kelder van het pension, met watten in onze oren die niet eens hielpen tegen het geraas van de Duitsers die onze geliefde stad de hele nacht bombardeerden. De anderen waren vastbesloten te blijven omdat zij nog een baan hadden, maar ik was me zeer bewust van mijn lot. Mijn brief kruiste een brief van moeder die ik de volgende ochtend ontving. Ze logeerde bij mijn oudere zus, Mildred, in Brighton.

*5 Bridge Road,
Brighton
19 september 1940*

Beste Margaret,

Ik vond het verschrikkelijk om te horen over die afschuwelijke luchtaanval op 18 september. Het klinkt alsof Londen een aardige klap heeft gehad. Op de radio zeiden ze dat jouw werkplek is verwoest en ik wil je nogmaals dringend verzoeken, hopelijk voor de laatste keer, om contact op te nemen met tante Edith in Surrey, die heeft aangeboden om je in huis te nemen. Omdat ze de weduwe van een dominee is, heeft ze veel connecties in het plaatselijke dorpje Gatley en zal ze binnen korte tijd een betaalde betrekking voor je kunnen vinden. Ik hoop dat je nu inziet dat dit het beste is en dat je haar direct schrijft.

*Veel liefs,
Moeder*

Wat was het alternatief? Ik kon mevrouw Puddleton de wekelijkse huur niet meer betalen. De verwoesting van mijn geliefde werkplek had me meer gedaan dan ik wilde toegeven, en daarom leek het erop dat Gatley mijn volgende bestemming zou zijn, een plaats waar ik niet meer was geweest sinds ik een klein kind was. Herinneringen aan het dorp schoten me te binnen. Het was een schattig dorpje met gebouwen die dateerden uit de achttiende eeuw en zelfs nog uit de periode van het Huis Tudor. Hoewel Gatley een bepaalde charme had, was het niet bepaald de meest opwindende bestemming voor een jonge vrouw, maar tegen alle verwachtingen in bleek ik dan toch voorbestemd voor het plattelandsleven.

3

CLAIRE

De indringer leek niet veel kwaad in de zin te hebben, gekleed in slechts een handdoek, en hij grijsde naar me alsof ik zou moeten weten wie hij was. Hij was rond mijn leeftijd, zijn haar was lichtbruin en het onderste gedeelte van zijn gezicht was bedekt met stoppels. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd alsof hij net had gesport of zoiets.

‘Jij bent vast Claire,’ zei hij. Zijn stem was krachtig en schor en paste perfect bij zijn uiterlijk.

‘Dat ben ik inderdaad.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Claire met een “i”?’

‘Geen idee wat dat ertoe doet, maar ja.’

‘Ben je van plan die fles op mijn hoofd kapot te slaan?’ vroeg hij.

‘Aangezien ik geen idee heb wie je bent, is dat heel goed mogelijk, ja.’

Hij leunde voorover om het etiket te lezen en zei: ‘Dat zou heel erg zonde zijn van... o, het is die ranzige gemberwijn uit de winkel. Jij moet wel wanhopig op zoek zijn geweest naar alcohol.’

Ik voelde me een beetje sullig en zette de fles weer op tafel, maar ik liet hem nog niet los. Hij leek ongevaarlijk, maar toch.

‘Ik ben trouwens Jim, je buurman.’

‘Jim, de parkopzichter?’

Hij knikte. 'Dat ben ik.'
Oké, hij was dus niet van middelbare leeftijd.
'En jij bent de curator van die chique kunstgalerie in Londen?'

'Klopt.'

Ondanks zijn knappe uiterlijk, was hij vrij irritant.

'Maar, wat doe je in mijn huis?' vroeg ik.

'Hoe bedoel je?' zei hij.

'Ik kan me niet herinneren dat in het contract staat dat er zomaar halfnaakte mannen naar binnen kunnen lopen.'

'Dat moet er toch echt ergens in staan. Daar zul je wel overheen hebben gelezen.'

Toegegeven, hij was best grappig. Ik perste mijn lippen samen tot een glimlach en zei: 'Heb je het niet koud dan?'

'Zit je daar over in?' vroeg hij terwijl hij de handdoek om zijn middel goed deed.

Mijn gezicht begon te gloeien en ik deed mijn best om me niet in te beelden wat daaronder zat. Mijn wangen waren ongetwijfeld zo rood als een biet, zoals altijd in dit soort situaties. Er hing een ongemakkelijke stilte tussen ons in en hij bleef me strak aankijken. Zijn ogen waren diepblauw, als de Middellandse Zee op een snikhete dag. Ik liet de fles los, keek de andere kant op en liet mijn handen in de achterzakken van mijn spijkerbroek glijden.

'Ik ben toch niet zomaar een man toch, aangezien we collega's en burens zijn?' zei hij.

Hij was een beetje intimiderend. Ik beet op mijn lip.

'Ik mocht van Mike, je voorganger, zijn douche gebruiken omdat die van mij kapot is.' Hij zou niet weggaan zonder dat hij gedoucht had.

'O, oké,' zei ik, verslagen.

'Luister, Claire, het is quizavond voor de vrijwilligers bij de Stables en ik ben de gastheer, dus als je het niet erg vindt.'

Hij stapte uit zijn slippers en zette die netjes naast de muur,

de één voor de ander, en verdween toen door de deur de trap op. *Als je het niet erg vindt.* Wat een brutaliteit. Hoe kon ik me door deze man laten intimideren in mijn eigen huis? Aangespoord door deze gedachte, volgde ik hem en riep hem na.

‘Alleen omdat Mike het niet erg vond, betekent dat niet dat ik dat niet vind,’ zei ik. De woorden kwamen er niet helemaal lekker uit. Zoveel ontkenningen... wat had ik eigenlijk gezegd? Terwijl ik de zin fluisterend herhaalde, verscheen hij op de overloop met zijn armen over elkaar.

‘Claire, ik snap dat je een beetje zenuwachtig wordt omdat ik zo kom binnenvallen, maar ik ben de hele dag op het landgoed geweest, heb me te pletter gewerkt en ik moet echt even douchen voor die ellendige quizavond straks. Het zweet druipt letterlijk van me af. Als je dicht bij me zou staan, zou je ruiken dat ik echt enorm stink. Zeg je nou dat ik hier niet mag douchen?’ vroeg hij.

‘Dat niet, maar ik bedoel, hoe lang gaat dat duren?’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Vijf minuten, max.’

Waarom lukte het me bij deze man niet om mezelf duidelijk te maken?

‘Nee, ik bedoel, wanneer wordt je douche gemaakt? Het is niet zo prettig als je telkens zomaar komt binnenvallen.’

‘De loodgieter komt volgende week.’

‘Oké dan,’ zei ik terwijl ik me omdraaide.

‘Misschien moet je het warme water wat langer aanzetten,’ riep hij me na voordat hij de badkamer in liep. Hij deed de deur achter zich dicht en met een klik ging de deur op slot.

Zuchtend liep ik naar de overloop. De douchepomp was al aan het brommen, het geluid van water dat in het bad kletterde. Ik zette het warme water een uur langer aan, zodat ik een bad kon nemen voordat ik naar bed ging. Terug in de keuken spoot ik ontsmettingsmiddel op de werkbladen en nam die goed af, daarna begon ik aan de planken in de koelkast. Jim

zag er sterk genoeg uit om echte indringers op afstand te houden, dus dat was in elk geval een troost. Het geluid van stromend water kwam door het plafond terwijl ik de afwas deed. Ik keek door het keukenraam naar het terras. Dat was een mooi plekje om op een warme dag te zitten met een glas wijn. Ik zou nieuwe bloemen in de potten kunnen zetten en misschien ook wat kruiden.

Jim kwam de keuken weer in lopen. 'Eh, Claire...' zei hij, zijn toon wat vriendelijker nu. Zijn dikke haar was nat en hij ging er met een hand doorheen.

'Ja?' zei ik terwijl ik mijn handen aan de achterkant van mijn spijkerbroek afdroogde.

Hij schoof een stoel naar achteren en gebaarde dat ik bij hem aan tafel moest komen zitten. Hij had in elk geval geen gebrek aan zelfvertrouwen. Ik ging zitten.

'Je zult wel geschrokken zijn toen ik zo je huis binnenkwam.'

'Dus nu is het mijn huis?'

Hij glimlachte en knikte. 'En het spijt me.'

'Nou ja, het zorgde in ieder geval voor een beetje leven in de brouwerij.'

'Waar woonde je hiervoor?'

'Wimbledon.'

'Ja, daar is het wel wat levendiger waarschijnlijk, maar je hebt onze quizavonden nog niet meegemaakt.'

Ik lachte.

'Waarom ga je niet mee? Je bent, behalve ik, dan waarschijnlijk de enige onder de zeventig, maar het is een leuk stel, en we hebben speciaal hiervoor een paar flessen rioja besteld.'

'Ik begin morgen met mijn nieuwe baan, dus...' zei ik.

'Je kunt altijd volgende maand meegaan.' Hij leunde over de tafel en stak zijn hand uit. 'Zijn wij oké?'

'Ja,' zei ik en schudde zijn hand. Hij had een stevige handdruk en hij richtte zijn ogen weer strak op mijn gezicht. Hij

moest hier echt mee stoppen. Maar ik moest hem te vriend houden, aangezien we collega's waren. En hij was vast goed in het repareren van dingen, afgezien van zijn eigen douche.

Hij schoof zijn stoel naar achteren en ging staan. Ik zette mijn glas in de gootsteen.

‘Dus, je vindt het niet erg als ik deze sleutels houd dan?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, maar misschien kun je de volgende keer wat kleren aandoen.’

‘Beetje te?’ vroeg hij.

Zeker te.

‘Ik zal jou ook de sleutels van mijn huis geven, voor het geval ik mezelf buitensluit, als dat goed is.’

‘Prima,’ zei ik.

‘Nou, tot ziens dan, Claire met een “i”.’

‘Dag.’

Hij deed zijn slippers weer aan en vertrok, waarbij hij de deur zorgvuldig achter zich dichttrok. En toen was ik weer alleen. Als ik vanavond in bed lag, zou het geruststellend zijn om te weten dat Jim naast me woonde, en misschien zou hij ook voor wat leven in de brouwerij zorgen.

Ik pakte mijn sleutels en ging de rest van mijn spullen uit de auto halen. Terwijl ik de dozen naar de slaapkamer boven aan het sjouwen was, besepte ik dat dit het begin van een nieuwe periode was. Toen ik mijn bed opmaakte, gingen mijn gedachten terug naar alles wat ik de afgelopen maanden had meegemaakt. Dit was mijn kans om opnieuw te beginnen en de tijd te nemen om alles wat er was gebeurd, te verwerken. Ik zette een kop thee en nam die samen met mijn laptop mee naar boven, klaar om lekker onder de dekens te kruipen en te Netflixen terwijl het water opwarmde voor mijn bad.